El bisbe Jaume

El traspàs delbisbe Jaume Camprodon (Torelló, 18 de desembre de 1926-Girona, 26 de desembre de 2016) és una notícia dolorosa i trista. Des de la tardor de 2001, quan li fou acceptada la renúncia, vivia una vida retirada i discreta, primer durant un temps retornat a la seva Plana de Vic natal en un pis de Torelló i més tard a les Germanetes dels Pobres de Girona. Aquí, fins no fa gaire, el va acompanyar el seu fidel col·laborador Mn. Josep Padrós que tenia una salut encara més delicada que el Sr. Bisbe i que el va precedir en el camí de la mort. Tots dos exercien el seu ministeri a la Comunitat de la carretera de Barcelona i aquí ens trobàvem uns quants cops a l'any, quan jo hi anava a acompanyar els meus pares a missa. Mn. Padrós em posava al corrent dels successius tropells del Sr. Bisbe i de la voluntat que esmerçava a recuperar la mobilitat i l'activitat intel·lectual per escriure i llegir. Intercanviàvem sempre amb Mn. Camprodon uns mots amables, breus comentaris sobre l'actualitat, sobre la vida, sobre la salut dels pares, sobre la marxa de la ciutat i del país.

En aquestes trobades hi veia sempre el prelat humil i discret que vaig conèixer quan estava en la plenitud del seu pontificat.

Va arribar a Girona, després d'un llarg ministeri per parròquies de la diòcesi de Barcelona, a la tardor de 1973. Després del llarg pontificat del bisbe Cartañà la diòcesi va viure un pontificat més breu del bisbe Narcís Jubany, que es va caracteritzar per la seva autoritat jurídica i política; vull dir que va ser un bisbe que va fer prevaler la seva formació jurídica i les seves habilitats diplomàtiques que el durien més endavant a majors responsabilitats.

Jaume Camprodon i Rovira va arribar a Girona dos anys abans de la mort de Franco, una dada rellevant malgrat que ell justament empenyia en la direcció de separar clarament l'Església i l'Estat, de tallar qualsevol dependència, i de mirar cap a horitzons de llibertat i de compromís evangèlic. Va ser el bisbe que va viure la transició a la democràcia i romandria al capdavant de la diòcesi fins gairebé finals de l'any 2001.

Els condicionants polítics per les dates de la seva arrencada no van entorpir una voluntat ferma d'ajustar el paper de l'Església a un testimoni de pobresa i evangèlic i de liderar una diòcesi que estava vivint amb entusiasme el sentit de les reformes del Concili Vaticà II que ell impulsava. Cada any per Sant Narcís, única data en què hi havia presència institucional a la celebració litúrgica, la seva homilia era esperada amb expectativa perquè mai no deixava indiferent i sempre articulava un discurs moral i ètic que interpel·lava totes les consciències i en primer terme les dels polítics presents, que havien d'escoltar les admonicions d'un prelat que sovint advertia dels riscos de l'allunyament de la política del servei públic. Amb un permanent compromís cívic, recordava que l'església per un costat i les institucions per un altre es devien primordialment als ciutadans i d'entre aquests d'una manera especial als més necessitats.

Quan va arribar a Girona va fer un primer gest molt significatiu, que alguns no van entendre o no van voler entendre. Jaume Camprodon va abandonar la gèlida carcassa del Palau episcopal i va llogar un pis a la Gran Via, en una escala de veïns on va anar a viure amb la seva germana. Quan acabava el seu pontificat, conscient justament del paper institucional del bisbe, va emprendre la construcció d'una petita casa en els terrenys annexos de la residència per a capellans Bisbe Sivilla, per tal que el nou bisbe trobés, a prop dels capellans grans de la diòcesi, una residència adequada.

Quedava així completada una separació entre les necessitats de caire domèstic i la representació institucional, com ell va viure-la durant tot el seu mandat.

Aprofitant aquesta avinentesa va propiciar els acords institucionals que van permetre les successives inversions en el Museu d'Art, que va esdevenir un referent de la col·laboració institucional entre el Bisbat, la Diputació i la Generalitat per tal de dotar les terres de Girona d'un Museu adequat als nous temps. El servei d'aquest acord des de 1979 fins ara és un testimoni viu dels camins constructius que s'han d'emprendre i que no sempre són fàcils.

He explicat també diverses vegades com amb una naturalitat extrema en una trobada molt afectuosa i cordial no vam trigar ni cinc minuts a posar-nos d'acord en la necessitat d'acabar amb el vell cerimonial que atorgava preeminència i privilegis a l'Ajuntament en les celebracions litúrgiques de les grans solemnitats. Tot va decaure per simple decantament, sense cap necessitat de visualitzar-ho amb gestos grandiloqüents. Simplement certificàvem que un i altre, bisbe i alcalde, volíem simbolitzar l'inici d'una nova època, d'uns nous temps per a l'Església i per a la política.

Hi ha hagut bisbes gestors, administradors, juristes, polítics. El bisbe Jaume va ser un capellà exemplar i un pastor; clergue i pastor atent sempre als fidels de la seva diòcesi, atent als creients i als no creients, exemple per als poderosos, solidari amb els humils.

Jaume Camprodon va fer de la seva vida i del seu patiment en els moments de salut difícil un itinerari de fe, un exemple de fidelitat evangèlica, que tots els ciutadans, creients i no, hem de reconèixer i agrair.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/12/28/bisbe-jaume/821161.html?utm_source=rss